

TESTIMONIS DELS CAMPS DE TREBALL ESTIU 2004

En els textos següents us presentem part de les vivències d'alguns dels voluntaris i voluntàries que, el curs 2003-2004, ja des del mes de febrer, van participar de la campanya dels CTM i que, en els mesos de juliol i agost, han viatjat al Paraguai i a Tanzània. S'inclouen aquí també els textos d'Emma i Josep Anton, que es preparaven per una experiència de cooperació el 2005 amb els FMS de Paraguai. Els seus textos diuen molt del que representa una experiència d'aquest tipus, us animo a dirigir-vos a ells si voleu saber-ne més.

Per la meva banda, com a delegat i coordinador de la campanya, simplement fer una petita reflexió del que aquests camps del 2004 representen. Pel que fa al Paraguai, veiem que està consolidada la relació i amistat que amb el Districte Marista i el *Vicariato del Pilcomayo* ens uneix a laics i germans d'aquí i d'allà. Alguns llocs de CTM es mantenen any rere any, uns altres varien segons el moment i les circumstàncies concretes, però, vist en perspectiva, és una gràcia de Déu la cadena de solidaritat, fraternitat, amistat i suport mutu que, des de l'any 1992, ens uneix amb cadascuna de les comunitats religioses i comunitats veïnals d'aquests llocs —comunitats i llocs que són més de deu i més de quinze.

Pel que fa a Tanzània, també està ben afermada la relació amb els germans de Masonga, primer com a Sector i ara com a Província d'Àfrica de l'Est. S'inclourien aquí també la parròquia i les germanes del Verb Encarnat. I crec que podem aventurar-nos a dir que també es van donant passos molt bons amb el Comitè de Desenvolupament de l'Escola Secundària de Ganako, a la ciutat de Karatu. Aquest any 2004, amb el tercer any de contacte, segon de CTM i primer de projecte realitzat, s'incrementa la confiança mútua i es va consolidant una nova relació que encara que més complicada per l'idioma i la cultura sembla molt rica.

I per l'últim, pel que fa a les vint-i-quatre persones que aquest any han pogut trepitjar terres paraguaianes i tanzanes, faig meves les paraules que em deien dues d'elles en una xerrada informal fa pocs dies: "El veritable CTM per a nosaltres comença ara i aquí". Jo mateix em pregunto, mirant la meua pròpia història, com duc jo el meu "CTM" particular dia a dia en la meua ciutat. Animo tots els voluntaris i voluntàries d'anys endarrere que llegiu aquestes línies que feu el mateix. Una salutació ben cordial!

Sergi Bernabeu-Delegat SED-Catalunya

UN VIATGE INTERIOR: CAMP DE MISSIÓ AL PARAGUAI 2004

Durant l'estiu, molts turistes visiten diferents països i fan fotografies a tort i a dret. Quasi de forma compulsiva fan fotos en un intent d'apoderar-se de tot allò que passa pels seus ulls. Paisatges, persones, postes de sol... s'ho volen emportar cap a casa. Pensen que tenint la foto posseeixen una mica allò que han vist. De seguida s'adonen que la grandiositat, la bellesa del que s'ha contemplat, la vivència, desborda els límits de la foto. Impossible contenir tanta meravella en les mil i una fotos digitals.

Quan l'experiència viscuda és un camp de missió de mes i mig al Paraguai, és millor abstenir-se de fer fotos i concentrar les forces en el viatge interior que suposa els dies viscuts entre la gent de Caaguazú. El contacte amb la realitat et trasbalsa el cap, el cor i l'esperit, i és impossible restar-hi indiferent. Tot allò viscut al Paraguai ha passat a formar part de la meva persona i ningú no m'ho podrà treure, perquè ho porto dins meu. Aquí descriu algunes imatges d'aquest viatge interior.

Tots els dies vam estar al barri d'Empalado-Ari. Les portes se'ns obrien quan dèiem que érem voluntaris de SED o maristes. L'experiència dels voluntaris i dels germans que han passat en anys anteriors fa que les persones t'expliquin anècdotes viscudes amb noms que et són familiars i que t'ensenyin fotos on reconeixes cares joves que avui ja no ho són tant. Et fan seure a l'entrada de la casa i et conviden a prendre tereré, tot recordant alegries que formen part de la seva història.

Els infants del barri d'Empalado-Ari i de l'Escola Champagnat, sempre amb un somriure, sempre al teu costat. Als voluntaris ens va sorprendre la seva vivència d'un Déu molt proper. Quan vam preguntar als grups d'alumnes de les primeres classes de Primària: "Qui és el vostre millor amic?" van respondre a l'una: "JESÚS!, MARIA!, MARCEL·LÍ!"

Graciela, directora de l'escola, una lluitadora autèntica pels drets dels infants més desprotegits, després de quinze anys d'educadora a l'escola, segueix amb les

mateixes il·lusions i somnis de l'inici, enfrontant-se a l'alcalde, si cal, per aconseguir un barri més saludable per a tothom.

Els profes de l'escola, un equip al servei de la persona dels infants, són capaços de posar guaranís de la seva butxaca per fer un dinar amb tots els alumnes de l'escola per celebrar el "Dia de l'Infant".

Les germanes missioneres claretianes viuen al barri, compromeses en el dia a dia de les mares i de les famílies més desateses, i d'elles vam aprendre el que és una comunitat acollidora. Ens vam presentar els voluntaris a casa seva, sense avisar, a les sis de la tarda. Es disposaven a seure a taula amb unes torrades amb escalivada i ens convidaren a seure amb elles, i mentre nosaltres pensàvem estar berenant, ens vam menjar el seu sopar.

Els germans ens van acollir a casa seva i al seu cor. Amb ells vam fer vida de comunitat. Tot ho fèiem plegats, pregar, menjar, dormir i jugar a cartes i al parxís. He de dir que els germans grans del Paraguai són persones de mentalitat oberta, propers a la gent, estimats per tothom, són persones que impacten al voluntari jove que arriba al país.

Juanita és del barri, mare de set fills. Ella va desbordar totes les meves expectatives. Ens reuníem un cop per setmana, a l'Oratori de N. S. de Fàtima, construït amb planxes de fusta, com la majoria de les cases del barri. Els dijous a la tarda ens trobàvem amb unes trenta mares per xerrar sobre aspectes de salut i parlar de les necessitats del barri. Davant de les trenta mares, va llegir el Nou Testament, la carta de Pau que diu que tots hem rebut diferents dons però tots som membres del mateix Cos de Crist. Després de llegir, va animar a fer un comentari en veu alta a totes les assistents. Doncs bé, durant mitja hora hi va haver moltes participacions i Juanita les arrodonia. És el millor comentari de la Paraula de Déu que he sentit des de fa anys, fet per una mare de família davant d'un grup de mares com ella. I em preguntava quantes mares de les nostres escoles d'aquí serien capaces de fer el que Juanita va fer aquella tarda.

Com veieu són moltes les fotos que porto en el cor del meu viatge interior al Paraguai que m'ajudaran a caminar en el dia a dia d'aquest Any Vocacional Marista 2004-2005. Us convido també a tots vosaltres, que heu arribat a llegir fins aquí, que, si no teniu encara en el vostre àlbum de fotos algunes de les que us he explicat, si podeu us apunteu per fer algun viatge semblant. Només cal que us poseu en contacte amb el germà Xavi Barceló (maristes germans) o amb en Sergi Bernabeu (maristes laics).

G. Manel Castillo
Voluntari SED 2004 a Caaguazú

“Un home es queixava perquè no tenia sabates... fins que va veure a algú que no tenia peus”

SOMRIURES, això és el que més em va cridar l'atenció de la meva experiència com a voluntari aquest estiu a la població de Masonga, a Tanzània. Vaig poder veure somriures d'infants, d'adults, de vells, de joves, de sans, de malalts, de pescadors, de fusters, de... però sempre somriures veritables, del cor, aquests que t'arriben de debò. Tots em van arribar, però són els dels infants els que més petjada deixen. Es feia difícil, per a una mentalitat occidental com la meua, entendre com un nen de cinc anys amb un futur poc esperançador, perquè no va tenir sort en “la loteria de la vida”, pot somriure en tot moment quan al seu voltant solament hi ha pobresa i malaltia.

A poc a poc, vas entenent que tots els somriures són fruit d'una enorme felicitat, per això cap somriure és fals. La pobresa no necessita la falsedat. Ells són feliços amb el que tenen, per descomptat que els agradaria tenir aigua potable, menjar, higiene o un metge que contribuís que l'esperança de vida fos superior a cinquanta anys, però, ara per ara, no ho tenen i això no els impedeix ser feliços. La infelicitat la provoca el voler i no poder.

Aquests somriures i aquesta felicitat durant set setmanes van comprometre la meua consciència, ¿per què he tingut la sort de néixer en el primer món?, ¿per què mentre ells es preocupen per engrèixar-se nosaltres ens matem en el gimnàs per aprimar-nos?, ¿per què m'entristeixo si la pluja espatlla els meus plans aquesta nit?

Ara, a quinze dies del meu retorn, és quan començo a treure fruit del que vaig viure, a assimilar el que vaig rebre, que, sense cap dubte, és molt més del que jo vaig aportar. La raó és que, mentre jo vaig aportar treball físic, ells em van ensenyar a valorar els petits gestos, com ara un somriure o una mirada. També, gràcies a ells, vaig entendre que podria ser feliç sense moltes de les coses que m'envolten, sé que sona una mica a tòpic, però sovint no ho tenim en compte. En definitiva, una experiència de vida que et fa reflexionar sobre el que realment és necessari en la vida, el que de debò fa feliç a la gent i posa en dubte els valors de la societat desenvolupada del primer món. Aquesta societat on la gent, sovint, no somriu.

Carles Martínez, Litus
Voluntari SED, Masonga,
Tanzània 2004

fusta, i s'han ampliat amb dos cursos més impartits i el nombre d'alumnes. Ara es fan activitats lúdiques impulsades per ells mateixos per a obtenir ingressos per a la comunitat, i ja tenen un autobús propi que els comunica amb la ciutat més propera.

El sentiment és d'haver estat participat d'un dòmino gegant en el qual només vas ser una peça que va donar impuls a una altra, i ara veus com se segueix transmetent i els resultats que està donant... i és que l'efecte dòmino és imparabile!

Aquest any el CTM s'ha desenvolupat en el nucli urbà i no en una de les comunitats rurals. La problemàtica és completament diferent, i l'experiència també. Aquesta vegada el treball s'ha centrat en el Mitangüera Rekové, un centre per a l'educació de nens i nenes venedors del carrer. També hem col·laborat a l'Escola Immaculada, així com a la Residència de nenes camperoles «Tres Violetes». Tant els meus companys com jo mateixa tornem amb el cor ple de somriures, jocs i amistat... i amb el desig de tornar algun dia i seguir contemplant l'efecte dòmino.

Leo García

Voluntaria SED, Horqueta, Paraguai

Societat global

He conviscut a Karatu, Tanzània, durant un mes, envoltat de persones pobres, humils i somrients. Aprenent com, del no-res, se'n pot treure un somriure, un moltes gràcies, un fins aviat. He treballat amb ells, al seu costat, intentant ser com ells. Però les diferències amb el nostre món són tan abismals, que se'm fa difícil imaginar un punt d'equilibri on conflueixin les nostres societats. Una societat basada en el consumisme innecessari, enfront d'una societat basada en la subsistència més bàsica. Una gran injustícia que no ets capaç d'assimilar fins que no ets allà, vivint amb ells, vivint com ells.

Malgrat tot, tinc fe que aquest punt d'equilibri algun dia arribarà. Tinc fe que l'educació, tant allà com aquí, és el millor pilar per començar a construir una nova societat, una societat global on tothom tingui cabuda, on tothom tingui els mateixos drets i els mateixos deures. I, sobretot, tinc fe que qualsevol petita acció que es faci per millorar aquest món val la pena. No ens podem quedar de braços plegats, no tenim excusa.

Jordi Deu-Pons

Voluntari SED a Karatu, Tanzània

Tornar al lloc que tant havia canviat la meua vida després de quatre anys era un repte, una por i una il·lusió, tot al mateix temps. Quatre anys és temps suficient per a poder veure canvis, com les persones han seguit el seu camí, i quant s'ha caminat!

Ha estat una sensació inexplicable veure que on només hi havia una petita escola de fusta amb tres aules, ara ja hi ha una construcció de dues aules de d'obra, una més de

Hola, família!!!

Com va tot? Com caminem? Jo bé, o almenys això penso... Sembla que encara estic aterrant en aquestes terres catalanes i mira que ja fa cinc dies que vaig arribar, però... Per cert, moltes gràcies als que em van venir a rebre a l'aeroport, va ser una grata sorpresa, però després d'estar 28 hores per aeroports estava un poc cansat...

Doncs el que s'ha dit, que ja he arribat i torno a estar aquí, encara que si us dic la veritat em costa un poc adaptar-me al que és la meua vida.

Us explico: durant 45 dies he estat vivint una experiència increïble, he estat feliç, sí, però no més feliç que sóc aquí al vostre costat. El que passa és que he compartit amb els més pobres i m'he fet pobre entre ells, m'he submergit en el seu món i fantàstic: he après tant, he sentit tant i m'han fet viure tant, és impressionant la vida que em duc aquí dintre meu, és impressionant tot el que he après, tot el que m'han fet sentir...

És impressionant i et treus el barret davant aquesta gent: des del nen més petit i insignificant fins a l'àvia que

li ha tocat viure molt, passant pels professors de l'escuelita i la directora, les germanes i els germans que estan treballant a Empalado Ari, ciutat de Caaguazú. Allí la meua vida era més coherent amb el que jo sento o la manera que vull viure, allà, per a mi, encara que sigui egoista per la meua banda, era més feliç seguir l'evangeli, deixar-ho tot i seguir-lo a Ell per a fer-te pobre entre els més pobres... Per això, suposo que la castanyada que et duus quan arribes aquí és major, el mòbil, la televisió, les botigues, els luxes amb què vivim aquí... Recordo que quan vaig aterrar a l'aeroport de Buenos Aires i vaig veure tot les botigues em va entrar un aclaparament impressionant i no em creia tot el que estava vivint. I, en tornar del meu viatge, vaig experimentar una cosa increïble: la pobresa material, el fet de sentir-se tan ple que no necessites encendre el mòbil, ni la tele, ni totes aquestes coses que aquesta societat ens ha imposat, i fins i tot arribem a creure'ns que ens fan feliços... vaja!

No sé, és una experiència bestial, increïble, amb la qual aprens un munt i et sap greu perquè vas allà a fer alguna cosa i ells fan molt més per tu que el que tu fas per ells, però ara penso que és ara quan comença el meu camp de treball.

El que he sentit durant aquests dies és que Déu, a mi, no sé per quina raó, m'ha posat en un país del primer món, i des de la meua situació he de lluitar per a intentar deixar el món una mica millor de com l'he trobat: hi ha coses bàsiques que, per ser persones, les hem de tenir tots: un plat de menjar, unes medicines quan estàs malalt, amor, respecte... Coses que t'adones que hi ha molta gent que en el segle XXI no poden disposar i mira que són coses bàsiques. Per exemple, aquesta tarda estava veient una pel·lícula i m'ha entrat fam: he obert la nevera i podia menjar un munt de coses... Per què jo puc menjar tot el que em vingui de gust, fins i tot per gula, i per què hi ha gent que no té per a menjar una vegada al dia?

És molt dur posar nom i cognoms a la pobresa, cosa que hem pogut fer a Empalado Ari, i et sents malament, impotent... Perquè? La veritat és que no sé per on començar, hi ha tant per fer, però començarem a caminar d'una manera o altra, a poc a poc. Hi ha molt per fer i no ens quedarem de braços plegats. Vaig rebre allà un e-mail d'un nen que em deia que deixés el Paraguai millor del que jo l'havia trobat. La veritat és que han estat ells, amb el seu exemple de vida, els que han fet que Pepan no sigui millor, sinó més gran, més madur, amb més ganes de transformar el món i sumar-se a les persones que intenten fer d'aquest món un lloc més habitable.

Gent, família, compto també amb vosaltres i, encara que em costa adaptar-me a la meua vida, la trobada amb la meua gent és una festa i dono gràcies a Déu per cadascun de vosaltres. No sé, anècdotes hi ha moltes i espero que en cada trobada us en pugui explicar i vosaltres em podeu també explicar com us ha anat tot, d'acord?

Vinga, un petó per a tots i a totes...
Us Estimo.

Pepan Porrás Cantirer
Voluntari SED, Empalado Ari,
Paraguai 2004

fills» (vaig conèixer-ne una que en tenia dinou). Quina diferència tan abismal amb el que solem trobar a Espanya!

Des del punt de vista personal, van captar la meua atenció moltes més coses. En realitat, vaig caminar tot el temps bocabadada amb tot el que veia: el somriure constant dels infants, com són de feliços amb el poc que tenen, com és de fàcil per a ells compartir i infinitat de coses que, sens dubte, han quedat en el meu record i en el meu cor per a tota la vida.

Pilar Tregon
Voluntària SED 2004
en Fischat, Paraguai

Vols fer voluntariat? Vols col·laborar? COM?

- Dissenyant exposicions i altres materials educatius
 - En la pàgina web, el butlletí informatiu.
 - En gestió i control de projectes
 - Organitzant actes de sensibilització.
 - Participant de la campanya dels Camps de Treball.
 - Com a voluntari/ària social en associacions arreu de Catalunya
 - Amb un donatiu (www.servicaixa.es/donatius)
 - ...
- Truca'ns i en parlem!!**

El meu nom és Pilar i juntament amb els meus dos companys, en Carlos i el germà Xavi, vaig anar al Camp de Treball-Missió de Fischat, al Paraguai, aquest estiu.

En un principi, quan vaig decidir embarcar-me en aquesta experiència, vaig pensar que aniria allí a «Intentar canviar el món», sense ser conscient que, en realitat, seria jo qui canviaria moltes coses amb aquesta impressionant vivència. A Espanya treballa com a matrona en un hospital de Terol, i a Fischat... un poc de tot.

Allà col·laborava amb la germana Romy en la infermeria. Principalment, consulta a demanda per la població, campanya de vacunes, urgències, desparasitació a l'escola i xerrades de salut, sense perdre de vista, per descomptat, els seus recursos, que en la majoria de les ocasions eren bastant escassos.

Des del punt de vista professional, em va cridar profundament l'atenció la capacitat de suportar el dolor de les dones en el procés de part, així com la seva mentalitat que «és el més natural del món que la dona tingui

Suposo que la meua estada al Paraguai va estar marcada per la tragèdia del Ycua Bolaños. Les fotografies dels diaris, les imatges de la televisió d'una realitat, duresa i cruesa que em van produir uns sentiments de dolor, tristesa, impotència i injustícia, on el diner té més valor que la pròpia vida humana, de solidaritat, del retorn de l'alegria, els somriures. Durant aquest període, vaig poder veure com s'enfonsaven moltes il·lusions, alhora que es lluitava per mantenir les que quedaven en un poble sotmès pel dolor. Unicef, envoltat d'un munt de voluntaris, junt amb una emissora de radio, FM TRINIDAD, ens van presentar la campanya que va engegar per tornar el somriure al barri, on el foc va cremar tants cors.

Durant aquest període, vaig visitar diferents comunitats i vaig arribar a establir un contacte més directe amb els germans. La meua intenció era estudiar les possibilitats per poder viure l'any vinent una experiència al Paraguai, treballant i vivint al costat dels Germans Maristes i la resta de la comunitat. D'aquestes estades, m'han quedat els bons acolliments que em donaven, la conversa, el compartir, l'amistat, uns sentiments que començaren a crear uns lligams molt positius amb les comunitats, de cara a poder viure amb ells.

La feina que he fet aquest temps ha estat ajudar el germà Manel en el seguiment de les beques, que, mitjançant SED, arriben als infants de les escoles dels Germans Maristes. En estar en contacte amb els nens i nenes, he pogut conèixer, en primera persona, les dificultats per les quals passen les famílies: uns pares sense feina o que estan lluny de la llar, els nens i nenes que viuen amb els avis o amb altres familiars i que no tenen, en moltes ocasions, per menjar, passant amb un àpat al dia. L'acollida a les escoles fou molt bona. En totes elles es podien apreciar els petits altars o plafons

que mostraven la catàstrofe de l'incendi del supermercat, alhora que es pregava per les persones mortes, pels seus familiars i pels malalts. La solidaritat i la sensibilització vers les víctimes arriba de tot el país i de tots els llocs. Els nens dedicaren estones a recollir diners per fer donacions a les víctimes, per poder pagar els enterraments o els medicaments necessaris perquè es curesin.

L'ajuda a la comunitat es materialitza en l'ajuda de preparar l'àpat que es va fer en l'ordenació diaconal del primer diaca indígena del Vicariat del Pilcomayo. Va ser un moment molt emotiu, on la gent embolcallà el nou diaca amb les danses, les músiques, el ritus guaraní.

Durant la meua estada, també he escrit un article sobre la dona al Paraguai, de l'important paper que té en el treball i la política, des del 1990 fins a l'actualitat. La dona, poc considerada en una societat masculista, va aconseguint algun espai de poder per defensar els seus drets. Vaig conèixer la Clyde Soto, una historiadora i activista feminista que lluita per a la igualtat de la dona. Una bona ocasió que em va fer endinsar en el món de la diferència de gènere.

Per últim vull destacar l'acompanyament, les converses, la confiança, l'explicació i aclariments de dubtes i accions que anaven succeint, al llarg dels dies, del germà Manel, que va ser un bon company de camí.

Acabant aquesta meditació, vull ressaltar que la meua estada al Paraguai ha estat molt positiva, m'ha ajudat a establir el contacte amb aquest país, a conèixer la seva gent, les seves riqueses i les seves pobreses, i m'han afermat la voluntat de compartir un temps amb ells.

Josep Anton Jiménez
Voluntari SED 2004 al Paraguai

La meua estada al Paraguai va ser de només de tres setmanes i podria dividir el viatge en dues parts. Durant la primera part, vaig estar viatjant pel Paraguai amb el germà Manel Mendoza, veient, sobretot, projectes que SED ha subvencionat. Van ser dues setmanes molt intenses, en el sentit que vaig veure moltíssimes coses, conèixer molta gent i una experiència també de "convivència" amb el Paraguai (el Paraguai "profund", i dic profund perquè vam estar a zones molt rurals, de difícil accés, amb unes condicions que, a Espanya, en diríem pessimes. És impressionant el que la gent (tant paraguaiana com de fora) està fent pels més desfavorits. La veritat és que vaig tenir unes sensacions i sentiments molt barrejats entre si.

La segona part del meu viatge ja va ser la tercera setmana, on vaig veure i viure la realitat, el dia a dia del Paraguai, més concretament a Horqueta. Una experiència molt intensa, tot i que potser massa curta.

Vaig estar a Mitanguera Rekove amb els infants i em va agradar moltíssim. Una de les coses que em van sorprendre o sobtar gratament van ser les reaccions dels nens i les nenes en diferents situacions que jo (sense poder-ho evitar) comparava amb els infants que jo conec (sobretot els meus nebots). Em vaig trobar, en moltes ocasions, que aquests nens, tot i no tenir pràcticament res, tenien un cor molt noble, amb molta capacitat per a compartir i deixar de barallar-se simplement quan els deies que prou...

En resum, han estat tres setmanes fantàstiques, molt ben aprofitades, durant les quals he tingut la oportunitat de conèixer un altre país, una altra realitat. Una experiència que jo recomanaria a tothom, al menys un cop a la vida...

Emma Castelló i Pujol
Voluntària SED 2004 al Paraguai

Vaig pujar a l'avió plena de pors i, durant les hores de vol, no van deixar d'aparèixer dubtes i més dubtes en el meu cap...

Però va ser arribar a Mariscal Estigarribia (Paraguai) i aquestes pors van desaparèixer, vaig arribar a un país que no era el meu, però em sentia com a casa.

Vaig anar amb la intenció d'aprendre, d'aprendre en tots els sentits, aprendre la cultura del país, aprendre de la gent, aprendre sobre mi mateixa... i puc dir que les meves expectatives s'han acomplert. He conegut gent que m'ha ensenyat a valorar la sort que tinc, la sort de poder estudiar, de poder ser crítics, de poder complir somnis...

De vegades, un no s'adona de tot el que té i de tot el que podria fer amb

això, i no parlo només de l'aspecte material...

Jo sempre dic que tots els viatges ens canvien, i aquest no ha estat menys, al contrari, ha estat una experiència de les quals et fan qüestionar-te si ets coherent, si els teus actes i els teus pensaments van pel mateix camí..., et fa adonar-te que si penses d'una manera determinada no pots quedar-te de braços plegats, que si ets capaç de criticar alguna cosa també has de ser capaç de mullar-te per a millorar-la, o almenys intentar-ho.

Des que vaig arribar a Barcelona, no ha passat un dia que el meu cap no hagi viatjat al Chaco... Diuen que se'm passarà, que dintre d'uns mesos ja no em sentiré així, però, si us dic la veritat, espero que dintre d'uns mesos el meu cap segueixi anant-se

de viatge, perquè no vull oblidar el viscut, no vull deixar de sentir tot el que vaig sentir allí... perquè estant allí sabia que volia tornar... i no vull que la ciutat em faci oblidar que vull tornar a complir els meus somnis.

Blanca Morales

Voluntària SED,
Mariscal Estigarribia,
Paraguai 2004

SED-CATALUNYA

C. de Vallespir, 162
08014 Barcelona
Tel. 93 490 81 46
Fax 93 490 16 69

A/e: sed@maristes-cat.es
www.maristes-cat.es/sed
www.sed-ongd.org

